

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκκοστών μετρούμεν χρόνο
εις την γην των Παρθενώνων.

Χίλια κι' έννιακόσα πέντε,
τά κουνούμε κι' έν κουνιένται.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ κ τὸ φράγκα εἶναι μ ὄνο.

Γιά τὰ ξένα διως μέρη—δ έκα φράγκα καί' σ τὸ χ έρι.

Τέσσαρες 'Ιουνίου,
βοή Πανελληνίου.

Ποητος ένενήντα πέντε κι' ὀκτακόσα,
τόν νεκρὸ τὸν γέρο μάτια κλαίνε τόσα.

Κι' ένα τοῦ Ρωμηοῦ στεφάνι
'στὸν νεκρὸ τοῦ Ντεληγιάννη.

Τὴν ἀσημένια κορυφή λαὸς τὴν στεφανώνει,
λαὸς, ποὺ τὸν 'τριγύριζε φωνάζοντας κορδόνι,
λαὸς, ὅπου τὰ χέρια του θερμὰ τὰ κατεφίλει,
κρεμώντας τῆς ἐλπίδες του 'στοῦ γέροντου τὰ χεῖλη,
λαὸς, ποὺ τὸν 'καμάρωνε γονατιστὸς 'μπροστά του
κι' ἀθάνατα τὰ 'νόμιζε τὰσπρα γεράματά του.

Σὰν ὄνειρο τοῦ φαίνεται τὸν γέρο του πὼς χάνει,
πὼς μνημ' ἀνοίγει σήμερα τοῦ γέρου Ντεληγιάννη,
κι' ἀκοὸς νά λέν : χίλιας φοραὶς ἀνάθεμα 'στὸ χέρι,
ποὺ 'πήγε γιά τὸν γέρο του κι' ἀκόνησε μαχαίρι.

Νά μὴν τὸ λῶσουν χῶματα, φωνάζει μιά φωνή,
ποὺ φρενιασμένο 'κτύπησε κατάλευκα μαλλιά...
τὸ λείψανὸ τὸ 'σκέπασε σημαία γαλανή,
ποὺ τέτοια τὴν 'χρωμάτισαν ὄνειρατα παλῆά.

Δόλια Πατρίδα, ποὺ πονεὶς κι' εἶναι βερός ὁ πόνος,
τραγουδῆσε παθήματα λαοῦ δυστυχημένου,
κι' έν περισσεύη σήμερα κανένας δάφνης κλώνος,
κρύψε μὲ τοῦτον τὴν πληγὴ τοῦ δολοφονημένου.

